

Пикильо цалунж рѣдѣтъ на благодѣтеля си; а той като са обърнж къмъ Жуанита, рече:

Колкото за тебе, чедо мое, трѣба да та изведж изъ гората, както и берберя уйка ти. Имамъ спѣшна работа, бързамъ; чакатъ ма. Но все едно! Ще вы заведж до първото заселено мѣсто, и отъ тамъ ще намѣримъ средство да вы испроводимъ кждѣто искате. Г-нъ Гонгарельо може ли да стои на краката си? Да, струва ми са че той са събуди и ны проумѣва. Хасане, рече той на слугата си, погрижи са ты за него. Тури го отдирѣ си на коня. Стига само да има доста сила да са държи о тебе; Акбаръ вы носва и двама вы найдобрѣ, увѣренъ самъ, и ще вы носи тѣй леко, щото нашыйтъ братъ Абентъ-Абу може ако ище, да слѣдова съня си.

— Не, слава Богу! наченж да ми минува, извика берберьтъ, който ако и полузаспалъ, бѣ чулъ почти сичкыя разговоръ. Преди два часа мисляхъ че ще умрѣ отъ съня си; но сега го считамъ за мое щастіе защото иначе быхъ умрѣлъ отъ страхъ; освѣнъ туй въ доброто ви другарство не ма е вече страхъ никакъ и ще съмъ много добрѣ на коня ви, който нема да въспріеме да хвърли единъ съотечественникъ; не е ли тѣй? рече той арабскы като са обърнж къмъ коня и го помилва съ ржка; ты си добъръ арапинъ, и нема да сторишъ иначе. »

Коньтъ цвилнж, и берберьтъ като повѣрва че го разумѣ, не са боеше вече нищо.

« Колкото за Жуанита, пое момъкътъ, трѣба да ми позволи да я земж на коня отпирѣдѣ си; заклевамъ са че нема да са бои нищо; тя е толкози лека, щото Каледъ нема да осѣти притурката на толкози тяжесть. А тебе, Пикильо, невъзможно ни е да та земемъ съ себеси; но подиръ малко ще са съмне и ще можешъ да излѣзешъ бѣзъ опасность изъ лѣса. Не забравяй що пише на книжката, която ти дадохъ. Ще та чакамъ до осемъ дни. Прощавай, бжди здравъ, брате! »

Той произнесе тѣзи думы съ таквази благосклонность и съ таквази любезна усмивка, щото Пикильо осѣти едно вѣтрѣшно покъртяне. Отъ тогасъ той са